

καὶ τούτων μόνων ἐγένετο μνεία, παρελειθησαν δὲ ἑκεὶ μὲν ἔτεροι δεκαπέντε, ἐνταῦθα δὲ ἔτεροι δέκα, μῆται τοδοῦτοι, οὓς σήμερον ἀνευρίσκομεν διὰ τῶν ἀγιασμάτων, ἐὰν γένηται πιστευτὸν διὰ τῶν ἀγιασμάτων κεῖται σήμερον ἐφ' οὐ τόπῳ παρὰ βυζαντινοῖς ἡγείσθε ναός; Οὐδαμῶς δικαιολογεῖται σιωπὴ τοιαῦτη· σιωπὴ τις ἐκ δέκα μίλων, ἐξ ἑκατὸ τρεῖς, τέσσαρας, δέκα· ἀλλ' ἐκ χιλίων 'ν' ἀναγράφει τις τὰς ἥμισες, 'να μιμνήσκηται μόνων πεντακοσίων ἑκατοντῶν, ἔστι τι διαμπερὲς ἀκατάληπτον καὶ ἀγγέλοις καὶ βοστοῖς. Φρονῶ ὅτι εἰπερ διὰ χρονογράφου καὶ συναξαρισταὶ παρέλιπτον τίνας, ὃ τῶν μη ἀναγραφομένων ἀριθμός ἔστιν ἀσήμαντος· ἀλλως δὲ τέως ἀνεξέταστον ἔμεινε πόδα δύναματα καὶ πόδους πάτρωνας ἀγίους ἄλλαξεν ἔκαστος τῶν μικρῶν ναῶν ἐντὸς χιλίων ἐτῶν.

Ἡ ὑπαρξία ἡδα χιλίων ἀγιασμάτων οὐδέλως ὑπονοεῖ καὶ τὴν ὑπαρξίαν ναῶν χιλίων παρὰ βυζαντινοῖς. 'Αλλ' ἔκω καὶ τίνα πορίσματα, τεχνικῆς, ιστορικῆς, ἐπιστημονικῆς ἐγένυνται, ἀτίνα ἀποκρούουσι τὸν θεωρίαν τῶν ζητούντων καὶ καλὰ 'να εὔρωσι ναῶν ἐρείπια παρὰ τοῖς ἀγιασμασιν.

Ἐν αὐτῷ τῷ Φαναριῷ γινώσκω ἔνδεκα ἢ δώδεκα ἀγιασμάτα, ὃν τὰ πέντε εἰς περιφέρειαν βραχυτάτην, κείμενα εἰς ἀπόστασιν πέντε λεπτῶν ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ πέμπτου, τὰ δὲ τρία δρεδὸν ἐπάλληλα (ἔπειται ἀριθμοῖς ἀκριβῆς καὶ περιγραφῆς τούτων καὶ ἐτέρων) καὶ κατὰ βυζαντινὸν ὅρον «ἔγγιστα καὶ σύγκολλα». Ἀδύνατον 'να ἔξηγησω τὸ ἐπάλληλον αὐτῶν φύσει κρεμαστῶν βασιλωνείων κίπων, ἐνῷ πέριξ οὐδὲ μακρὰν αὐτῶν ἔκειτο κέρδους γῆς ἔκτασις πολλὴ, κατὰ τὸν I' αἰδηνα, κατ' ἡμέ, καὶ πως ἄκρις αὐτοῦ τοῦ IΔ' αἰδηνος ἐρημος; Τόσοι ναοὶ λοιπὸν ὑπῆρχον; ἀλλοιούντων! Ἡ συνύπαρξίς «ἔγγιστα καὶ σύγκολλα» τοσούτων ναῶν, ἡ ἐνὶ οἴκῳ δύο ναῶν ὑπαρξία, ἀποδεικνύει τοὺς βυζαντινοὺς φανατικῶς φρενοβλαβεῖς. Τούθ' ὥπερ οὐδέποτε θέλω εἰπεῖ, μήτε ὑμεῖς, ἀγαπητοί.

Γνωστὸν ὅτι πολλὴ προέκτασις γῆς, ἀπὸ Γενίκαπι μέχρι τῆς πύλης τοῦ Φαναρίου καὶ πρὸς τὸν Παλατᾶν, ἣν μέχρι τῆς ἀλώσεως θάλασσα, καὶ ὅτι τοῦτο τὸ μέρος ἐχρεσθεὶ διὰ τῶν περισσευμάτων τῆς οἰκοδομῆς τοῦ τεμένους Σουλτάνων Μεγιλέδ καὶ αὐτῆς τῆς ἀποχωματίσεως τοῦ λόφου ἔκεινον· εἰς τὸ μέρος αὐτὸν κεῖται σήμερον ἀγιασμα τῆς ἀγίας Μαρίνης· εἰς αὐτὸν καὶ παρ' αὐτὸν οὐδεὶς δύναται νῦν 'να ζητῇ βυζαντινῆς ἐκκλησίας ἵκην, διότι δειχθήσεται καὶ γάδιμόνια συνειδάγων περὶ βυζαντινῶν, ὅτι δῆθεν οὗτοι ἔκτιζον ναοὺς καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιφάνειαν καὶ ἐν τῷ πυθμένι τῆς θαλάσσης.

Ἐν τοῖς πλειστοῖς ἡ τοιαύτη θεωρίᾳ ἀντίκειται πρὸς τὸν ιστορίαν. Προσκωδῶ. Τὸ ἐνταῦθα Μετόχιον τοῦ ἀγίου Τάφου κατέχει σήμερον ἀγιασμα τοῦ ἀγίου Μηνᾶ. Τὶ δηλοῖ τοῦτο; — ? 'Οτι δύο παρέκειντο ἀλλῆλαις ἐκκλησίαι ἐντὸς τῆς οἰκίας τῶν Καντακουζηνῶν ταύτης, τῆς γενομένης εἰτα Μετόχιον; — 'Αλλὰ μάρτυς ἀξιόπιστος, ὁ Δοσιθεός Ιεροδολύμων λέγει ὅτι εἰς ὑπῆρχε ναὸς καὶ οὗτος μικρότατος. 'Αλλ' ἐτέρου πάλιν: εἰδί γνωστὰ τὰ δείκναν καὶ ἵκην τοῦ ἐτέρου τῶν ἐν Φαναρίῳ ναῶν τοῦ ἀγίου Γεωργίου, καὶ δῆμως οὐδὲν ἵκνος ἀγιασματος αὐτόθι κεκτήμεθα. Τι δὲ

συμπεραίνομεν ἡδα γε: κατὰ τῆς ἀντιθέτου μοι θεωρίας ἡ ὑπὲρ αὐτῆς, ἐκ τῆς ὑπάρχεως ἀγιασματος τῆς ἀγίας Ἀννης ἐντὸς τῆς περιοχῆς τοῦ ναοῦ τοῦ Μουχλίου; — Τῷ 1351 λεπτομερῶς εἰς ἐπίσημον ιστορικὸν ἔγγραφον τοῦ πατριάρχου Καλλίστου περιγράφεται ὁ ναὸς οὗτος· οὐδεμία δ' δῆμως ἐν αὐτῷ γίνεται μνεία ναοῦ τῆς ἀγίας Ἀννης, οὔτε πικρῆς οἰαζόποτοτοῦν ὅρατος ὑγιασμένου. Μήτε ἐκρημνίσθη ὁ ναὸς, δύστη 'να σώζεται σήμερον ἀνάμνησις αὐτοῦ διὰ τῆς ἀγίας Ἀννης, οὔτε ὑπὸ τὸ σύνομα τοῦτο γνωρίζεται ἡδην. Τις δηὖτε νῦν δύναται 'να διερχυρισθῇ ὅτι διόπου νῦν ἀγιασμα, ἐκεὶ παρὰ βυζαντινοῖς ἢν ναός;

(Ἀκολουθεῖ).

ΜΑΝΟΥΛΑ Ι. ΓΕΔΕΩΝ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ DOPPLER-FIZEAU,

ὅτι ἡδα ἐπιτρέπεται ὁ διὰ τῆς φωτοαναλύσεως προσδιοισθῆς τῆς ταχύτητος τῶν ἀστρων κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς διπτικῆς ἀκτίνος.

Τοιοῦτον τίτλον φέρει μελέτη δημοσιευθεῖσα ἐν τῷ *Annuaire du Bureau des Longitudes* τοῦ 1891 ὑπὸ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ A. Cornu, μέλους τῆς συντακτικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἀξιολογωτάτου τούτου ἐποστολοῦ δημοσιεύματος, συντασσομένου ὑπὸ τῶν σοφῶν τῶν δημοσιευόντων ἐτησίως, ἀπὸ τοῦ 1795, ἥτοι ἀπὸ τῆς ίδρυσεως τοῦ Γραφείου τούτου, τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον *Connaissance des Temps*, ἀπὸ τοῦ 1679, ἐκδιδόμενον ἀστρονομικὸν δημοσίευμα.

Ο Cornu, κατ' ἐντολὴν τοῦ Γραφείου τούτου, ἀνέλαβε νὰ διαφωτίσῃ λεπτομερεῖς τινὰς τοῦ σπουδαιοτάτου ζητήματος τῆς χρησιμοποιήσεως τοῦ φασικοτοποίου πρὸς ὑπολογισμὸν τῆς ταχύτητος τῶν ἀστλανῶν ἀστέρων κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς διπτικῆς ἀκτίνος. Ἀνελκθὼν δὲ τὸ ἔργον μετὰ τῆς γαρκατηρίζουσης τὸν σοφὸν καθηγητὴν σφηνείας καὶ ἐπιστημονικῆς ἀκριβείας, ἔξετάζει ἐν πρώτοις τὸ ζήτημα ὑπὸ ἐποψίης ιστορικήν, ἐπισυνάπτει δὲ ἐν τῇ παραύσῃ μελέτη ἔκθεσιν τῶν κυριωτέρων τῶν μέχρι τούτου δικὰ τῆς μεθόδου ταύτης ἐπιτευχέντων ἀποτελεσμάτων.

Τῆς μελέτης ταύτης ἔκτενὴ πως περίληψιν δημοσιεύομεν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς **Έβδομαδιαίας** 'Επιθεωρίδεως, νομίζοντες ὅτι ἀναπληροῦμεν οὕτως ἐν τῶν κενῶν τῶν ὑπαρχόντων ἐν δημοσιεύσει τοῖς Σχολαῖς τῆς μέσης παιδεύσεως συντεταγμένοις βιβλίοις, κενῶν δικαιολογουμένων ἐκ τῆς ἀναγκαστικῆς ἴσως πενιχρότητος τῶν διδακτικῶν ἡμῶν βιβλίων, ἡς ἀξιόλογον ἔξαίρεσιν ἀποτελοῦσι μόνα τὰ ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου λίκου σεβαστοῦ διδασκάλου καὶ νῦν προσφιλεστάτου συναδέλφου κ. Ἀνδρέα

**Σπεθέρη, ἀτρύτοις πόνοις καὶ μάχοις, συνταχθέντα,
τῷ 1886, Στοιχεῖα Ηειραματικῆς Φυσικῆς.**

·Ο Cornu, ώς ἀνωτέρω ἐρρήθη, προτάσσει ιστορίαν του ζητήματος περίληψιν.

Ἐνδομισα, λέγει, ὅτι ιστορική τις περίληψις τῆς νέας ταύτης μεθόδου, ἡτις προώρισται τοσαύτας νὰ παρόσχῃ ἐκδύσιεσις εἰς τὴν Ἀστρονομίαν, θὰ ἡτο ἀπὸ τοῦδε ἐνδικαφέρουσα. Θὰ καταστῇ δι' αὐτῆς δῆλον ὅτι καὶ αὕτη, ὡς δὲοι οἱ κλέδοι τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων, ἡτο τὸ προϊὸν πολλῶν ἀγώνων· ἡ σπουδὴ τῶν διαφόρων φύσεων, ὑφ' ἡς παρουσιάζεται αὕτη, θὰ ἔχῃ τὸ πλεονέκτημα ν' ἀναδείξῃ τὰς κυρίας αὐτῆς γραμμάς, νὰ δείξῃ τὰς δυσκολίας ἡς ὑπερεπήδησαν καὶ τὰς μενούσας εἰσέτι πρὸς ὑπερεπήδησιν, ὥπως ἐπιτευχθῶσι τὰ τοσοῦτον πολύτιμα ἔχαγμαν, ἡτινα αὕτη εἶνε ἱκανὴ ν' ἀποδώσῃ.

Πρὸ τῆς ἴστορικῆς ταύτης περιλήψεως ὁ συγγραφεὺς προλογιζόμενος σημειοῖ ὅτι, προκειμένου μὲν περὶ πλανητῶν, οἱ ἀστρογόμοι, μετροῦντες τὰς γωνιώδεις μεταθέσεις τῶν ἀστέρων ἐπὶ τοῦ οὐρανίου θόλου καὶ συνδυάζοντες τὰ ἐντεῦθεν ἔξχρονα μετὰ τοῦ ἀκριβοῦς πρωστιορισμοῦ τῆς ἐποχῆς τῶν φαινομένων καὶ μετὰ τῶν νόμων τῆς καθολικῆς ἐλξεως, κατορθοῦσιν ὡς ὄρισσαν τὰς πραγματικὰς κινήσεις αὐτῶν ἐν τῷ διαστήματι, τὴν περὶ τὸν Ήλιον τροχιάν αὐτῶν, τὰς ἀποστάσεις, τὰς ταχύτητας καὶ τὰς μάζας αὐτῶν, τὴν διὰ τοῦ ἥλιου κοῦ συστήματος πορείαν τῶν κομητῶν, τὴν ἐν τῷ διαστήματι κίνησιν αὐτοῦ τοῦ ἥλιου κοῦ συστήματος, τέλος δὲ νῦν ἀποκτήσωσι δεδομένη τινὰ ἐπὶ τῆς μάζης ἐνίων συστημάτων ἀστέρων ὑποβεβηλημένων εἰς τὴν ἀμοιβαίνου αὐτῶν ἐλξειν.

Προκειμένου ὅμως περὶ τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων, αἱ πλεῖσται τῶν μεθόδων, αἴτινες ἐπιτυγχάνουσι προκειμένου περὶ τοῦ ἡμετέρου ἡλιακοῦ συστήματος, ἀστοχοῦσιν, ἔνεκα τῆς ἀφ' ἡμῶν ἀπείρου ἀποστάσεως τῶν ἀπλανῶν, καὶ εἰς ἐξαιρετικὰς μόνον περιστάσεις κατωρθώθη νὰ ἐπιτυγχθῶσι καὶ περὶ αὐτῶν θετικὰ τινὰ ἐξγόμενα.

• Είτε ό συγγραφέως δύμιλει περὶ τῆς ἀπροσδοκήσου ἐπικουρίας, ή παρέσχεν εἰς τὴν Ἀστρονομίαν ἡ μελέτη τῶν φωτεινῶν φαινόμενών ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς καὶ θεωρεῖ τὴν ἐπικουρίαν ταῦτην τοσούτῳ μᾶλλον πολύτιμον, ὅσῳ διότι γροσιμωποιεῖται εἰς περιστάσεις καθ' ἃς ἡ κατακρίτρησις τῶν φαινόμενων γωνιαθεῶν μεταθέσεων τῶν ἀστρων, βέσις τῶν συνήθων μεθόδων καταδεικνύεται ἀνίσχυρος πρὸς ἀνακάλυψιν κινήσεως. Ἀληθής ἀναστάτωσις λέγει, ἐγένετο ἐν τῇ Ἀστρονομίᾳ ἡμα τῇ εἰσαγωγῇ τῆς φαινόμενης ἐρεύνης τοῦ φωτός τῶν οὐρανίων σωμάτων, διότι δι' αὐτῆς ἡ οὐράνιος Μηχανικὴ ἀπέκτησε νέον καὶ ἀπροσδόκητον στοιχεῖον, ἵτοι τὸν προσδιορισμὸν τῆς ταχύτητος τοῦ ἀστρου κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀκτίνος τὴν ἄλλως λεγομένην συνισταμένην τῆς ταχύτητος κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ παρατηρητοῦ.

Οὔτω τὸ φασματοσκόπιον ἀπέβη τὸ συμπλήρωμα τοῦ τηλεσκοπίου· διύτι, ἐὰν τὰ ὄπτια καὶ ὄργανα τε-

λειποιαὶ ιηθέντα καθιστάσιν αἰσθητὰς τὰς ιδικιτέρας κινήσεις τῶν ἀπλανῶν, ή μόδο τῶν ὄργάνων τούτων μετρουμένη μετάθεσις ἐπὶ τοῦ οὐρανίου θόλου ἀντιστοιχεῖ μόνον εἰς τὴν ἐγκαρπίαν συνισταμένην τῆς ταχύτητος, ἐνῷ ή μελέτη τοῦ φάσματος ὅρίζει τὴν κατὰ μῆκος συνισταμένην αὐτῆς. Ό προσδιορισμὸς τοῦ νέου τούτου στοιχείου ἔχει ιδίου χαρακτηριστικὸν μὴ ἀπαντῶν ἐν τῇ τηλεσκοπικῇ παρατηρήσει, τὸ ἔξτης. ἐκείνη μὲν εἶναι πάντοτε διδόμενον γωνιώδες, ἥτοι ἐπικινητικὸς σχετικὸν καὶ ἔχαρτώμενον ἐκ τῆς ἀποστάσεως, ἐνῷ ὁ φάσματικὸς προσδιορισμός, τούτην τίσιν, εἶναι ἀπόδυτος, ὡς ἀνεξάρτητος τῆς ἀποστάσεως τοῦ ἀπλανοῦς· εἴναι οὕτως ἀπηλλαγμένος τῆς τοσοῦτον δυσχεροῦς γνώσεως τῆς παραχλίξεως· εἶναι λοιπὸν προωρισμένος νὰ ὅρισῃ ἡμέραν τινὰ τὰς πραγματικὰς τῶν ἀστέρων ἀποστάσεις.

Οι ἀστρονόμοι ἔνόσκου πᾶσαν τὴν σπουδαιότερην τῆς νέας μεθόδου, καίτοι αὕτη ὑπολείπεται εἰσέτι ώς πρὸς τὴν ἀκριβειαν· τακτικῇ οὖθεν ὑπηρεσίαι φρασματοσκοπήσεως τῶν ἀστερων συνέστησαν ἐν τοῖς Ἀστεροσκοπείοις πρὸς προσδιορισμὸν τῆς ταχύτητος τῶν κυριωτέρων ἀπλανῶν κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς ὄπτικῆς ἀκτίνος. Ἐκ τῆς ἐργασίας ταύτης ἀναμένονται ἀποτελέσματα γονιμώτατα.

Η μέθοδος αυτή στηρίζεται έπι δύο διασκευμένων
ἀρχών εκτεθησομένων κατωτέρω· ή πρώτη, καλού-
μένη άρχη του Doppler, ξανακλυσθείσα τῷ 1842,
είναι θεώρημα της Κινηματικῆς έκφράζον τὴν φαινο-
μενικήν μεταβολήν της περιόδου πηγῆς τινὸς παλ-
λούμενης ἐν κινήσει· ή δευτέρα είναι άρχη της Ὁπτι-
κῆς, διατυπωθείσα τῷ 1848 ὑπὸ τοῦ Fizeau καὶ ἀκρι-
βῶς μετροῦσα τὴν φαινομενικήν ταύτην μεταβολήν
της περιόδου φωτεινοῦ κύματος ἐν τῇ μεταβολῇ τοῦ
διασκεδασμοῦ τοῦ ωτού.

Ἐπὶ τούτοις ὁ συγγραφεὺς παρατηρεῖ ὅτι τὸ Θεώρημα τοῦ Doppler εἶναι γενικὸν ἐφαρμοζόμενον ἐπίσης καὶ εἰς τὰ ἡχητικὰ καὶ εἰς τὰ φωτεινὰ κύματα, ἀλλ' ὅτι τοῦτο, εὐχερῶς ἐπικληθεῖσον ἐπὶ τῶν ἡχητικῶν κυμάτων, παρέσχε μεγίστας δυσχερείας προκειμένου περὶ φωτὸς ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ὁ Doppler ὀλεσχερῶς ἡπειρήθη ἐπὶ τῶν ὀπτικῶν φαινομένων, λειτουργεῖν αποτελέσματα τῆς κινήσεως τῆς φωτεινῆς πηγῆς. Εδένησε δὲ νὰ ἐπέμβῃ ἡ ὀπτικὴ ἀρχὴ ἵνα τεθῇ τὸ ζήτημα εἰς τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ θέσιν· διότι ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ ὄριζει συνάρτησιν καὶ τὴν φύσιν καὶ τὴν τάξιν τοῦ μεγέθους τοῦ φαινομένου πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἐπιδράσεως τῆς κινήσεως τῆς πηγῆς καὶ πρὸς μέτρησιν τῆς ταχύτητος τῆς κινήσεως ταύτης. Τὸ ὀπτικὸν τοῦτο φαινόμενον, διαγράφειν τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Fizeau, συνίσταται εἰς τὴν μετάθεσιν τῶν ἔχεδώσεων τοῦ φώτου καὶ τῆς φωτεινῆς πηγῆς, μετάθεσιν πάντοτε ἐλαχίστην ἔνεκα τοῦ καταπληκτικοῦ μεγέθους τῆς ταχύτητος τοῦ φωτὸς ἐν σχέσει πρὸς τὴν ταχύτητα τῶν φωτεινῶν σωμάτων.

Ἐξακολουθῶν τὴν ἱστορικὴν πρόεισαγωγὴν τους εἰς τὸ Κήπυμα, ὁ Cornu παρατηρεῖ ὅτι δὲν ἀπεδόθη

εἰς τὴν διόρθωσιν τῶν ὄπτικῶν ἴδεων τοῦ Doppler ἡ δέουσα σημασία, ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἔκεινην, ἡ μελέτη τῶν ράβδωσεων τοῦ φάσματος ἦτο ὀλίγον διαδεδομένη, ἐδέησε δὲ νῦν ἀνακαλυψθῆ ἡ φωτονάλυσις, μεταγενεστέρᾳ κατὰ δέκα καὶ πλέον ἔτη, νῦν τελειοποιηθώσι τὰ διακεκαθαριστικὰ τοῦ φωτὸς ὅργανα καὶ ἡ ἐκ τούτων προκύψασα βαθεῖα γνῶσις τῶν φωτεινῶν φασμάτων, ὅπως καταδειχθῇ ἡ ἀπλότης καὶ ἡ ἀκρίβεια τῶν ἐπὶ τῆς μελέτης τῶν ράβδωσεων ἰδρυθεισῶν μεθόδων.

Τούτου ἔνεκα καὶ σήμερον συγγραφεῖς τινὲς συνάπτουσιν ἀμέσως τὸ θεώρημα τοῦ Doppler εἰς τὰς ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ Bunsen καὶ τοῦ Kirchhoff ὄρμωμένας ἑργασίας, ἐγκαταλείποντες οὕτως ἐν τῇ σκιᾷ τὴν ἀληθῆ ἀρχὴν τῆς μεθόδου ταύτης.

('Ακολουθεῖ).

Η. Γ. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗΣ.

Ο ΕΠΑΙΤΗΣ.

“Ηδη αἱ τελευταῖαι ἀργυραῖ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες ἐσθέσθουσαι ἐν τῷ ἀχανεῖ κόλπῳ τῆς θαλάσσης καὶ γλυκεῖα νηνεμία διεγύθη ἐπὶ τὴν φύσιν ἀπασαν. Ὦχρά, λίαν ὠχρά καὶ ὑπόλευκος ἔτι ἡ νυκτιπόρος Φοίβη, ἡ χρυσοχίτων τοῦ αἰθέρος ἄνασσα, ἥρετο ἐλαύνουσα τὸ ἐκ νεφελῶν ἀτμῶδες καὶ ἀεροκίνητον ἀρμα της· ἡ δὲ λαμπερὰ ἀκτίς ἀκτίς, προσπίπτουσα ἐπὶ τῶν ἡρέματῶν τάνταν ἀνθέων τῆς κοιλάδος ἐφαίδρυνεν ἐν εἶδει χρυσοῦ ὄνειρου τὸν ὑπνον αὐτῶν.

Ἐν ἀνθοδιαίτῳ τῆς κοιλάδος ἀκρῷ εὑρηται οἰκίσκοις ὡραῖοις ὡς δρυζόδων Νυμφῶν ἐνδικιτημα, ὃν ἐπιστέφουσι βαθυπράσινοι φυλλάδες καὶ ἐγγύς αὐτοῦ κρυσταλλόρρυτος βρύσις κυλίει τὰ φλοιοσβίζοντα αὐτῆς νάματα.

Κατὰ τὴν σιγηλὴν ταύτην ὥραν ἐκάθητο ἐγγύς τῆς βρύσεως νεαρὰ κύρρη, ὡραία ὡς Θεοκρίτου ποιμενίς, ἥτις τὸ βλέμμα πρὸς τὴν σελήνην ὑψοῦσα, ἐφαίνετο παραδεδομένη εἰς γλυκεῖς ἄμμος καὶ μελαγχολικοὺς ρεμβασμούς. Τπάρχει θεῖός τις σύνδεσμος ἀκατανοήτως ἀλεθοφοιοιῶν τὰς εὐγενεῖς καρδίας μετὰ τῆς φύσεως, ἥτις ἀνταποκρίνεται, τρόπον τινά, πρὸς τοὺς παλμούς αὐτῶν διὰ τῶν ἀφώνων θελγήτρων της, οἷον μειδιῶσα πρὸς τὰς χαρᾶς καὶ παρηγοροῦσσα τὰς θλίψεις των. Καὶ ὁ γλυκὺς οὗτος σύνδεσμος ὑπάρχει ἀληθὲς τῆς Προνοίας εὐεργέτημα· εὔτυχης ὅστις ἐν ὥρῃ θλίψεως ἡδυνήθη ν' ἀνεύρη μυστηριώδη παραμυθίαν ἐν τῇ μελιχρᾶ τῆς Φοίβης ἀκτῖνῃ ἢ ἐν τῇ σπινθηροβόλῳ τῇ Ήούς μαρμαρυγῇ, ἐν τῷ ἀνθοτεφει τοῦ ἔαρος κάλλεις ἢ ἐν τῷ χιονοσκεπεῖ μεγαλειώ διαστέρου καὶ ἡρεμαίας χειμερινῆς νυκτός.

Αἴφνης τοὺς ρεμβασμούς τῆς νεάνιδος ἀγένοφεν ἥδης ἥχος μακρόθεν ἀκουομένου φασματος, ὅστις ὅμως ἥγγιζεν ὄλον· μετά τινας δέ στιγμὰς ἐφάνη γη-

ραὶς ἐπαίτης προχωρῶν βροδεῖ βήματι. Ἡτο τυφλός· ἡ μακρὰ αὔτου κόμη, λευκὴ ὡς τὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ἔκεινην περικυλοῦντα τὴν σελήνην νέφη, κατέπιπτεν ἐπὶ τῶν ὅμων μεγαλοπρεπῆς ὡς ἡ τοῦ Ὄλυμπίου Διός· παρὰ τὰ περιβάλλοντα αὐτὸν ράξη ἐνείχεν ἴδιζον τι μεγαλεῖον ἐν ταῖς κινήσεσιν· ἡ δὲ ὠχρά ἀλλ' εὐγενῆς φυσιογνωμία αὐτοῦ ἀναπαρίστα ἀρχαϊκὴν προτομὴν τοῦ ἀλαοῦ Μαιονίδου. Ἡδε κρατῶν λύραν, τὸν μόνον πιστὸν αὔτου καὶ γλυκύφωνον σύντροφον:

“Ηλοῦ ἐσπέρα καὶ γύνονται σκότη,
ἥλος ἐσπέρα, σιγῇ δὲ ἡ φύσις,
τὸ πτηνὸν εἰς τὰ δάση ὑπνώττει,
κελαδεῖ μόνον τὴν αὔρα καὶ βρύσις.

Λάμπω ἡ Φοίβος εἰς τὰ σύννεφα ἥδη,
αἱ ἀκτῖνες γελοῦνται καὶ χρυσαῖ της,
μόνος πλὴν ἀπορεῖ νῦν τὴν ἥδη
ὅ τυφλός, φεῦ! καὶ τλήμων ἐπαίτης.

“Ἄστρων μάτην σωρεία ἀστράπτει,
μάτην ἔχει δ Φοῖβος αὐγήν·
δι' αὐτὸν μαῦρον κάλυμμα θάπτει
τοὺς ἀστέρας, τὸν Φοῖβον, τὴν γῆν.

Τῶν ἀνέμων τὸν δέρει τὸ πνεῦμα,
βαίνει πλάνης, γυμνήτης, πεινῶν,
θαλερὸν τὴς ζωῆς του τὸ φεῦμα
ὑπὸ μαῦρον ρογθεῖ οὐρανόν.

“Ηλοῦ ἐσπέρα καὶ γύνονται σκότη,
εἴμι ἐπαίτης, τὸν οἰκτον ζητῶ·
ἀδελφοί, δότε ὅπως καὶ ὅ τι·
ἔν ψυχίον, μὲν ἀρκεῖ καὶ αὐτό.

“Ἀδελφοί, δότε εὐσπλάγχνως καὶ βλέπει
τοῦ Θεοῦ δρθαλμὸς ἀγρυπνῶν·
Αὐτοῦ εἴθε νῆσεῖρ νῦν σᾶς σκέπη
ἀπὸ πόνων, κινδύνων, δεινῶν.

Δότε, καὶ εἴθε δ Χρόνος δ γέρων
νῦν σᾶς φέρη γαρὰν διαρκῆ,
καὶ εἴθε πάντοτε τὸ ὅμμα σας γαῖρον
νῦν ἀπολαύῃ τὸ φῶς τὸ γλυκύ.

Τούρη ἥκουσε συγκεκινημένη τὴν γλυκεῖαν καὶ σομαρὰν ἐκείνην φωνήν, ἐναρμονίως συγχιρωμένην μετὰ τοῦ ἥχου τῆς λύρας· ἡ θέξ τοῦ ταλαιπωρουμένου γῆρως κατέθιβε τὴν καρδίαν της.

— Ἐλθε, γέρον, εἴπεν· ἐλθε, πάτερ μου! ὁ ἀγροτικὸς οἰκίσκος μου εἶναι μικρός, ἀλλ' ἡ ταπεινὴ αὐτοῦ θύρα εἶναι πάντοτε ἀνοικτὴ πρὸς τὸν κεκμηκότα ὄδοιπόρον· τὸ δεῖπνόν μου εἶναι πενιχρόν, ἀλλ' ἐξαρκεῖ νῦν θρέψῃ τὸν πεινῶντα ἐπαίτην τὸν ἐντεῦθεν διαβαίνοντα.

— Εσο εὐλογητή, ἐλεημον ψυχή! ἐν τῇ ἀφεγγεῖ καὶ ἀσκόπω πορείᾳ μου διέτρεξα πόλεις πολυθορύσους ἐν αἷς ἡ ματαιόσπουδος τῶν ἀνθρώπων μυρμηκιαί, πρὸς τὴν γῆν ἀενάκως κυπτάζουσα, μοχθεῖ ἵνα ἐξ